

Həyata fərqli baxış tərzini var. Ömrünün ən gözəl illərini isə yaşadığı son 2 ili hesab edir. Deyir ki, qızının övladı Esmə doğulduqdan sonra həyatı rəngləndi. Nəvəsinə həyatının ikinci baharı hesab edir. Yaşayışlıq Esməni göydən enmiş mələk kimi dəyərləndirir. Beləliklə, "Mənim nəvəm" rubrikamızın budəfəki qonağı ehtiyatda olan polkovnik-leytenant İbrahim Rüstəmli.

- Baba olduqdan sonra həyatınızda nələr dəyişdi?

Baba olduqdan sonra özümü yenidən kəşf etdim. İndiyə kimi yaşamadığım, duymadığım hisslərlə baş-başa qaldım. Sözlə ifadə etməyə çətinlik çəkdiyim hissləri yaşadım. Elə hisslər ki, bu gün də öz tərəvətini, yaşam əhəmiyyətini itirməyib. Yalnız baba olduqdan sonra bu hisslərin fərqi vardı. Övladın üçün çəkdiyim əziyyətin yüz qatını nəvən üçün çəkirsən. Gecələr yuxusuz qalırısan, kimsə nəvənin üstünə acıqlandıqda, bu, sənə pisinə gəlir. Övladların yıxılarda əsəbiləşmədiyin halda nəvən yıxılarda çox narahat olursan. Qızım həm pedaqoq, həm də magistrin 2-ci kursunda təhsil aldığı üçün səhər çıxıb, axşam gəldiyi üçün nəvəmə biz baxırıq. Mən də buna görə çox xoşbəxtəm. Bilirsiniz ki, yaradıcı adamam və yaradıcı adam üçün sakitlik, yaradıcı mühit mütləqdir. Ancaq nəvəm Esmə o mühitin altını üstünə çevirib. Kompüterimi açmağa qorxuram. Klaviaturamı yerindən çıxarıb, kompüterimin üstündə oturur, etdiyi bütün dəcəlliklərə göz yummaq məcburiyyətində qalır və bir söz deyə bilmirəm. Özümə söz vermişəm ki, nə qədər nəvəm burdadır o kompüterini açmayacağam. Nəvə sahibi olmaq möhtəşəm duyğudur. Nəvəm mənə həqiqətən xoşbəxtliyin dadını bəxş edib. Həyatıma yeni bir rəng qatıb, yeni bir not gətirib.

"ÖVLADLARIMA QARŞI MÜNASİBƏTDƏ BU QƏDƏR HƏSSAS OLMAMIŞAM"

- Deyirlər babanın önündə əyildiyi yeganə varlıq nəvəsidir. Bu fikirlər doğrudurmu?

Esmə boynuma çıxır və mən də belimdə onu daşıyıram. Nəvəmə laylalar oxuyur, şeirlər, nağıllar danışırım. Yaşının az olmasına baxmayaraq, bilərəm ki, bunlar onun alt şüurunda çox böyük rol oynayır. Bəlkə övladlarına qarşı münasibətdə bu qədər həssas olmamışam, amma nəvəmə

qarşı bütün prinsiplərə riayət edə bilmərəm. İstəyirəm ki, onda maraqlı və simpatiyalı duyğusu sürətlə inkişaf etsin. Nəvəm mənə çox istəyir, mənəndən ayrılmır. Hətta nəvəsi bütün günü onunla məşğul olur, ancaq mən içəri girəndə qollarını açıb üstümə qaçır, boynumu qucaqlayır.

- Övladlarınız sizi nəvənizə qısqanır mı?

Bəzən qızım ilə bu barədə söhbət edirik. Deyir ki, mənim üçün etmədiklərini nəvən üçün edərsən. Qızım haradasa haqlıdır. Zamanında mən ona qarşı çox sərt olmuşam. O, yüksək balla universitetə qəbul olub və indi də ən yüksək balla magistraturanın ikinci kursunda təhsil alır. İmtahan verərək pedaqoq kimi çalışır. Mən nəvəmə göstərdiyim qayğının mində birini qızıma göstərməmişəm.

Ona dizimin üstündə layla oxumaqdan, yelətməkdən doymuram. Bu xoşbəxtliyə görə çox sevinirəm. Mən onunla çox gözəl zaman keçirirəm. Bu dünyada günəşin də, ayın da yeri Esmədən sonra gəlir. Nəvə insan həyatında böyük bir yenilikdir. Yeni bir səhifə, yeni bir başlanğıcdır. Mən bütün valideynlərə bu duyğunu dadmağı arzulayıram. Onlar həm də bizim qoruyucu mələklərimizdir. Onlarla bərabər üreyimizin qarənliyə qərq olan hissi təmizləyir. Nəvə sadəcə övladın övladı deyil, sanki dünyaya yenidəngəlmə aktıdır. Dünyaya yeni gələn körpələr necə saf və simal olurlarsa, nəvəmiz olandan sonra bu simadan bizə də pay düşür. Əgər üzümüzə bir işıq varsa, Allah təala bu işığı mənə nəvəm vasitəsi ilə göndərib.

- Övladlarınızın uşaqlığı sizin daha çox çalışdığınız zamana təsadüf edib. Ancaq nəvənizin doğulan vaxt sizin daha çox boş

"Nəvəm mənə xoşbəxtliyin dadını bəxş edib"

İbrahim Rüstəmli: "Ona göstərdiyim qayğının mində birini qızıma göstərməmişəm"

- Qızınızla sərt davrandığınız üçün bu gün peşmançılıq hissi keçirirsinizmi?

Nəticəyə baxanda peşmançılıq keçirməyə heç bir əsas görmürəm. Şərq dünyasında qız kimi doğulmaq özünə həyata 1:0 məğlub olmaq deməkdir. Bizdə İslam fanatizminin elementləri hələ də qalmaqdadır. Cəmiyyətimiz daha çox oğul övladları ilə fəxr edirlər. Təəssüf hissi ilə deyirəm ki, bir zamanlar mən də oğul övladımın olmasını daha çox istəyirdim. Qızım doğulana qədər mənim bir oğlum vardı, istəyirdim iki oğlum olsun. Ancaq qızımı ilk dəfə gördəndən ta bu günə qədər Allaha dua edirəm ki, bu fikirlərimə görə mənim günahımdan keçsin. Mənim qızım yox, qızılıq olub. Mən ona qarşı sərt olmuşam. Qızımı yetişdirərkən istəyirdim ki, alını açıq, təmiz adla ailə qursun. İstəyimə də nail oldum. Mənim ona verdiyim ən böyük hədiyyə onun təmiz adı, təbiyyəsidir. Qızıma qarşı sərt rəftarıma görə peşman deyiləm və bu gün mənim ən zəif nöqtəm nəvəmdir.

vaxtınız var idi. Nəvə bu baxımdan daha şirin gələ bilərmi?

Mən cavab vaxt hərbiçi idim. 25 il ordu sıralarında işlədim. İlk övladım mən leytenant rütbəsi alan gün - 1993-cü ilin aprel 24-də dünyaya gəlib. Mən 25 il xidmət etdim. Öz övladlarıma o qədər çox diqqət göstərməmişəm. Övladlarım balaca olanda yoldaşım deyirdi ki, mənə kömək et, uşaqları bir az sən saxla. Mən isə deyirdim ki, onlar böyüyəndə deyəcəklər ki, "Əziz ana, can ana, gözəl mehriban ana". Onlar böyüyəndə deməyəcəklər ki, əziz ata, can ata. Bu sözü deyib vəziyyətdən çıxırdım.

Bu gün mən nəvəmə ona görə çox diqqət göstərirəm ki, yaş öz sözünü deyir, həyatı daha çox dərk edərsən. Bəlkə mən bu yaşda ata olsaydım, nəvəmə göstərdiyim diqqəti övladıma da göstərdədim. Bu gün də çalışıram. Övladlarım olduqca vaxtdan daha da çox çalışıram. Ancaq yenə də bütün güzaştərlər nəvəm üçündür. Belə anlayıram ki, bunun işə heç aidiyyəti yoxdur. Bu, bizim həyata, dünyaya baxışımızla bağlıdır. Biz indi həyatı daha yaxşı başa düşürük. Ona görə həyatımıza yeni rəng qatan körpələrdə zamanında övladımıza vermədiyimiz duyğuları dərk edirik.

- İbrahim Rüstəmli yaxşı övladdır, yaxşı atadır, yoxsa yaxşı babadır?

Xəyalə RƏİS

Mən çox yaxşı övlad olmağa çalışmışam. Ailədə 6 qardaş, 3 bacı olmuşuq. Atam hər zaman mənimlə fəxr edib. Atam hər zaman deyirdi ki, bu altı qardaşdan sənə vətənə qurban demişəm. Mən də ona deyirdim ki, daha sənə övladın deyiləm, bu vətənin, torpağın övladıyam. Atamla tez-tez bu barədə söhbət edirdik. Ona görə yox ki, hər zaman onun qayğısına qalmışam. Atamın 60 yaşında dedim ki, bu vaxta qədər sən bizə övladın kimi baxmısan, indi icazə ver sənə baxım, qayğına qalım, nəzini çəkim. Təhsilə çox böyük önəm verirdi. Amma hər zaman mənə deyirdi ki, sənənlə fəxr edərəm. Həm xalqına xidmət edən əsgər, həm bir övlad kimi... Bu sözü deyəndən iki gün sonra atam dünyasını dəyişdi. Mən çox xoşbəxt insanam ki, atamdan halallıq almışam. Yaxşı ata söhbətinə gəldikdə isə atamdan nümunə götürmüşəm. Uşaqlarımın təhsili üçün əziyyət çəkmişəm. Çalışmışam ki, ali savadlı, cəmiyyətə yararlı övladlar yetişdirim. Övladlarıma hər zaman şəxsi nümunə olmağa çalışmışam. Gələn il 55 yaşım olacaq və bu gün də bu yaşda yenə də kitab oxuyuram. Övladlarıma demək istəmirəm ki, oxu, cəmiyyətdə öz mövqeyin, nüfuzun olsun. Hər gün oxuyacağam, özümü inkişaf etdirmişəm. Mən təhsillə bağlı tərbiyəyə görə valideynlərimə, amma həyatdakı uğurlarıma görə müəllimlərimə və kitablara minnətdaram. Uşaqlarıma da bunu təlqin etmişəm. Bu gün məsələm üzərində 10 kitab var ki, mən onları oxumalıyam. Bir gün oğlum dedi ki, bu qədər oxumaq sənə nəyə lazımdır? Bu, mənim həyat tərzim, yaşayışımdır. Kitab oxumaq mənim təbii tələbatımdır. Yaşam fəlsəfəm bir hissəsidir. Kitab yeganə müəllimdir ki, insana təmənnsiz dərslər keçir, heç zaman inanın sözünü kəsmir, aşağılamır. Yeni düşünürəm ki, övladlarıma qarşı pis ata olmamışam. Hər zaman onlara atamı nümunə gətirmişəm. O, övladlarını ali təhsil verdi, geyinmədi, geyindirdi, yemədi, yedirdi. Deyirdi ki, ən böyük kapital təhsilə qoyulandır. Mən bu gün də övladlarıma həmin prizmadan yaşayışma. Təhsilə münasibət bizdə irsidir.

